

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **R. H.,** zastoupen Mgr. Pavlem Švestákem, advokátem se sídlem Starobranská 4, Šumperk, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2016, č. j. 14970/16/5300-22441-711458, ve věci daně z přidané hodnoty, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 13. 6. 2017, č. j. 65 Af 89/2016 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč
ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Pavla Švestáka, advokáta.

III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozsudkem ze dne 13. 6. 2017, č. j. 65 Af 89/2016 – 32, Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2016, č. j. 14970/16/5300-22441-711458. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí

Finančního úřadu v Šumperku (dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období měsíce března roku 2008, dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“) ze dne 5. 4. 2011, č. j. 56736/11/398911803527, jímž byla žalobci doměřena daň ve výši 88.350 Kč a současně uložena povinnost uhradit penále ve výši 17.670 Kč, a to tak, že žalovaný změnil údaje týkající se bankovního spojení a ve zbytku odvolání zamítl.

[2] Daňový výměr vydal správce daně na základě výsledků daňové kontroly za zdaňovací období březen 2008, neboť žalobci neuznal odpočty, které žalobce uplatnil z přijatých daňových dokladů, v nichž je jako dodavatel uvedena společnost RAVS, s. r. o. Důvodem neuznání odpočtů z předmětných daňových dokladů bylo neprokázání splnění podmínek pro uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty (DPH) dle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), konkrétně to, že žalobce neprokázal, že přijal zdanitelné plnění (nákup zboží – ocelové konstrukce) od dodavatele RAVS, s. r. o., uvedeného na daňových dokladech. Žalobce tak dle správce daně neprokázal, že plnění uvedené na daňových dokladech proběhlo tak, jak bylo deklarováno, a správce daně proto nárok na odpočet neuznal.

[3] K odvolání žalobce vydal žalovaný rozhodnutí, kterým potvrdil závěry správce daně a odvolání zamítl. Toto rozhodnutí následně aproboval i krajský soud prvním rozsudkem ve věci, kterým žalobu žalobce zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce však první rozsudek krajského soudu i první rozhodnutí žalovaného zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 Afs 180/2014 - 21, ve kterém dospěl k závěru, že finanční orgány porušily základní zásadu správy daní spočívající v povinnosti správce daně přihlédnout ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu), jakož i povinnost zjistit co nejúplněji skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně (§ 92 odst. 2 daňového řádu). Konstatoval, že stěžovatelem navrhované důkazy měly při hodnocení skutkového stavu zásadní vliv. Pokud nebylo v uvedeném rozsahu provedeno dokazování, skutkový stav projednávané věci vyžadoval zásadní doplnění. Nejvyšší správní soud proto zrušil rozsudek žalovaného i rozhodnutí krajského soudu.

[4] Žalovaný následně doplnil podklady a vydal v záhlaví označené nyní napadené rozhodnutí ze dne 11. 4. 2016, č. j. 14970/16/5300-22441-711458, kterým změnil údaje týkající se bankovního spojení, v ostatním výrok prvostupňového rozhodnutí potvrdil.

II. Řízení před krajským soudem

[5] Závěry žalovaného napadl žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, který jí shora označeným rozsudkem vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] V rámci skutkového shrnutí krajský soud uvedl, že ze správního spisu zjistil, že společnost ISP Hradec Králové, a. s. (dříve ATOL, a. s.) na výzvu správce daně dne 27. 1. 2016 sdělila, že realizovala stavbu „Parkovací dům KATSCHNERKA Hradec Králové“, jejíž součástí bylo i odstranění původních staveb, s výjimkou haly D1, která byla odstraněna původním nájemcem AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., o čemž byl sepsán přiložený protokol. Součástí příloh je potvrzení společnosti AUTOBAZAR CENTRUM,

s. r. o., ze dne 8. 4. 2008 o tom, že AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o. rozebrala a odvezla společnosti KOVOŠROT Hradec Králové, s. r. o., montovanou halu v areálu ve Wonkově ulici v Hradci Králové o celkové hmotnosti 20 t. Přiložena je faktura vystavená jménem žalobce č. 24/08 ze dne 31. 3. 2008 na „demontáž haly a odvoz materiálu“ a dále daňový doklad č. 20083524, kterým AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., fakturuje KOVOŠROTU Hradec Králové dodávku těžkého železa v množství 20 t.

[7] Krajský soud upozornil, že žalobce v podání ze dne 23. 3. 2016 namítl, že neeviduje žádnou fakturu č. 24/08 ze dne 31. 3. 2008 vystavenou společností AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., za demontáž haly a odvoz materiálu, nikdy takovou fakturu nevystavil, a v roce 2008 pro faktury používal jednotnou číselnou řadu (28001, 28002 atd.). Správce daně při kontrole účetnictví žalobce žádnou takovou fakturu v účetnictví nenalezl. Na demontáži haly pracoval v Hradci Králové jako vedoucí demontáže pan P. T., jehož výslech žalobce navrhl a jehož přítomnost u demontáže potvrdil při výslechu zaměstnanec žalobce pan M. M.. Žalobce dále namítl, že zástupce AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., ve své svědecké výpovědi u Finančního úřadu v Hradci Králové neuvedl, že by hala D1 byla prodána společnosti KOVOŠROT Hradec Králové, s. r. o., a nepředložil žádný listinný důkaz. Žalobce halu demontoval a prodal ji společnosti SAVE CZ, s. r. o., jak již bylo v předchozím řízení prokázáno výpovědí jejího jednatele. Halu pro SAVE CZ, s. r. o., montoval F. M. ze Šumperka, proto žalobce navrhl jeho výslech. Žalobce sdělil, že podniká v oboru demontáží a prodeje hal a ocelových konstrukcí přes 20 let, a vysvětlil, že pokud se hala demontuje, tak se neprodává do kovošrotu, neboť by to nebylo ekonomické. Pokud se taková hala prodává do kovošrotu, tak si ji firma, která vykupuje kovový odpad, demontuje sama. Tvrzený postup AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., se jeví jako nelogický v tom, že si nechá rozebrat halu, zaplatí dodavatelské firmě za demontáž a odvoz do kovošrotu a tím výrazně sníží výtěžek z prodeje odpadu, když mohla likvidaci haly přímo svěřit společnosti zabývající se výkupem kovového odpadu, což je běžná praxe.

[8] Krajský soud dále shledal, že žalovaný na jedné straně aproboval postup a skutkové a právní závěry z dokazování provedeného při kontrole v řízení před podáním první žaloby, na druhé straně k dalšímu řízení toliko konstatoval nová zjištění. Krajský soud shrnul, že žalovaný uzavřel, že žalobce neunesl důkazní břemeno a nárok na nadměrný odpočet na dani neprokázal.

[9] Následně přistoupil krajský soud k posouzení věci. Konstatoval, že hlavní spornou otázkou při prokázání nároku na nadměrný odpočet v dané věci je, zda žalobce nabyl halu určenou k demolici právě od společnosti RAVS, s. r. o., jak žalobce tvrdí. Nebylo sporu o tom, že hala určená k demontáži existovala, žalobce ji nakoupil a jak s ní dále nakládal. Dle krajského soudu však v dalším řízení správce daně skutkový stav dalším dokazováním nepostavil na jisto, ani nevyjasnil nedostatečně zjištěné skutečnosti, a naopak, vyvstaly rozpory, které žalovaný nevyjasnil. V posuzovaném případě především zůstalo neprokázáno, zda žalobce předmětnou halu D1 nabyl právě od tvrzeného dodavatele, příp. ji vůbec od něj nemohl nabýt anebo ji nabyl od někoho jiného. Výslech jednoho svědka P. T., který by mohl být klíčový, nebyl vůbec proveden. Výslech druhého klíčového svědka R. K., jednatele AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., k vyjasnění jeho zcela protichůdných svědectví taktéž nebyl vůbec proveden. A to přesto, že R. K. vypovídal v roce 2012, že neví, od koho žalobce halu koupil a v roce 2016 bylo správci daně dodáno (společností ISP

Hradec Králové, a. s.) písemné prohlášení R. K. ze dne 8. 4. 2008, že stejnou halu (20 t) rozebral a odvezl společnosti KOVOŠROT Hradec Králové, s. r. o.; k tomu přiložil daňový doklad č. 20083524 ze dne 14. 3. 2008, vystavený KOVOŠROTEM Hradec Králové, že od společnosti AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., přijal 20 t těžkého železa). K těmto dokladům byl ovšem přiložen další doklad, faktura č. 24/08 ze dne 31. 3. 2008, vystavená údajně žalobcem společnosti AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., za demontáž haly a dovoz materiálu.

[10] Krajský soud zdůrazňuje, že žádným důkazem nebo řetězcem důkazů nebylo prokázáno, že žalobce halu od společnosti RAVS, s. r. o., nemohl nakoupit. Takovým důkazem dle soudu nemůže být ani faktura č. 24/08, které přisoudil žalovaný, dle svých úvah obsažených v rozhodnutí, stejnou váhu, jako výslechu jednatele společnosti AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., pana R. K. u finančního úřadu v roce 2012. Zjevný rozpor mezi těmito důkazy správce daně nijak neodstraňoval ani nevysvětlil. Žalovaný vzal taktéž za prokázané skutečnosti z listin dodaných jako součást odpovědi ISP Hradec Králové dne 27. 1. 2016, ale nevysvětlil, proč již nepřihlíží k dokazování provedenému výslechem jednatele AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., pana R. K. v roce 2012 a k dalším souvisejícím důkazům.

[11] Dle krajského soudu je již z laického pohledu na podpis žalobce na písemnostech ve správním (a soudním) spise a na faktuře č. 24/08 ze dne 31. 3. 2008 na první pohled zjevné, že nejde o shodný podpis žalobce. Přitom žalovaný tuto fakturu považuje za jeden z klíčových důkazů, přestože je v rozporu s důkazem podaným shodným jednatelem shodné společnosti (výslech pana R. K., jednatele AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., z roku 2012). Dále je tato faktura v příkrém rozporu s tvrzením žalobce a následným zjištěním správce daně, že se taková faktura v účetnictví žalobce nenachází. A dále je tato faktura zcela v rozporu se svědeckými výpověďmi SAVE CZ, s. r. o. (jednatele Pavla Adámka) a zprostředkovatele pana J. H..

[12] Krajský soud žalovanému vytkl, že se neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 Afs 180/2014 – 21, kterým bylo zrušeno předcházející rozhodnutí žalovaného ve věci pro nedostatky dokazování, a Nejvyšší správní soud žalovanému uložil tyto nedostatky odstranit resp. doplnit dokazování. Krajský soud dále uvedl, že žalovaný postupoval i v rozporu s § 73 zákona o DPH, a jako nejdůležitější a nepochybný důkaz vyhodnotil fakturu č. 24/08 ze dne 31. 3. 2008, přestože tato listina vzbuzuje pochybnosti na první pohled (podpis žalobce, číselná řada dokladu, tvrzená absence v účetnictví, jak namítl žalobce ve vyjádření k podkladům rozhodnutí před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí atd.).

[13] Ohledně návrhu žalobce na důkaz svědeckou výpovědí P. T., který byl vedoucí demontáže předmětné haly, soud shledal, že se s ním žalovaný nevypořádal za dané situace dostatečně. S ohledem na to, že nebylo dokončeno dosud rozporné dokazování, nemohl žalovaný hodnotit výpověď významného svědka jako nadbytečnou, aniž by ji provedl. Krajský soud poukázal, že sám žalovaný uzavřel, že nebyl zjištěn skutkový stav dostatečně (bod 33 napadeného rozhodnutí). Žalovaný uvedl, že důkaz se k věci nevztahuje (jmenovitě jen uvedl, že výslech nepřinese nic nového, a to uvedl i přesto, že žalobce tvrdil, že pan P.

T. byl vedoucím demontáže haly v Hradci Králové). Navíc žalobce jasně uvedl, co měla svědecká výpověď prokázat.

[14] Krajský soud dále uvedl, že se vzhledem k plynutí času změnila situace natolik, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, pokud pokus o výslech nejdůležitějšího svědka, jednatele společnosti RAVS, s. r. o., pana Chadima, nebyl proveden opětovně. Skutkový stav totiž nebyl postaven najisto jiným způsobem.

[15] Krajský soud uzavřel, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn a žalovaný nedostál naplnění zásady podle § 8 odst. 1 a povinnosti podle § 92 odst. 2 daňového řádu (přihlédnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo; zjistit co nejúplněji skutečnosti rozhodnuté pro správné zjištění a stanovení daně). Žalovaný odmítl žalobcem navrhované důkazy, aniž by správně dospěl k závěru, že jde o důkazy nadbytečné, nemající vztah k věci či vypovídací hodnotu a dal žalobci k tíži, že neunesl důkazní břemeno. Takový postup a úvahy žalovaného vedly k závěru soudu o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

[16] V dalším řízení krajský soud uložil žalovanému provést dokazování tak, aby mezi jednotlivými důkazy nebyly rozpory, které zůstanou zcela nevyjasněny, aby správce daně přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a zjistil co nejúplněji skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Především je třeba vyslechnout jako svědky P. T. a R. K. (a odstranit rozpory mezi jeho písemným prohlášením ze dne 8. 4. 2008 a jeho svědeckou výpovědí z roku 2012), učinit opětovně pokus o výslech svědka Ch. (jednatele RAVS, s. r. o.) a prověřit věrohodnost výše specifikované faktury č. 24/08 ze dne 31. 3. 2008, vystavené údajně žalobcem, příp. provést další dokazování dle potřeby a uvážení správce daně.

III. Kasační stížnost

[17] Žalovaný (dále „stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

[18] Stěžovatel namítá, že krajský soud v napadeném rozsudku nezákonně převrátil rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Tuto změnu v chápání důkazního břemene nikterak neodůvodnil, ani nepodložil, a to i přesto, že se zcela odlišuje od ustálené judikatury vztahující se k daňovému řízení. Stěžovatel k tomu odkázal na rozsudky ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86, a ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013 - 37, z nichž vyplývá, že prokazování nároku na odpočet je prvotně záležitostí dokladovou, a pokud daňový subjekt předloží daňové doklady, unese tím své primární břemeno důkazní, a to přechází na správce daně.

[19] Na straně správce daně pak břemeno důkazní spočívá v důvodnosti pochyb o dokladech předložených daňovým subjektem. Stěžovatel v této souvislosti zdůrazňuje, že prokázat nevěrohodnost, neúplnost, neprůkaznost či nesprávnost účetnictví však dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu neznamená prokázat, že se obchodní transakce neuskutečnila tak, jak to tvrdí daňový subjekt, či prokázat namísto daňového subjektu, jak se transakce uskutečnila. (viz rozsudky č. j. 8 Afs 14/2012 - 61, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86 a č. j. 9 Afs 12/2013 - 30). Poté, co správce daně zpochybní doklady předložené daňovým subjektem, přechází důkazní břemeno zpět na daňový subjekt, a je

tedy na něm, aby pochybnosti správce daně vyvrátil, tedy prokázal, že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak je uvedeno na předložených dokladech. Pokud daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na § 8 odst. 1 a § 92 odst. 5 daňového řádu stanovící důkazní povinnost správce daně dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za daňový subjekt, a že pokud tak neučinil, bylo jeho rozhodnutí vydáno na základě neúplných skutkových zjištění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 188/2004 - 63).

[20] Pokud tedy krajský soud v napadeném rozsudku klade stěžovateli k tíži, že aktivně neodstraňoval rozpory mezi důkazy, nebyl schopen tyto rozpory vysvětlit, že *„[v] posuzovaném případě především zůstalo neprokázáno, zda žalobce předmětnou halu D1 nabyl právě od tvrzeného dodavatele, příp. ji vůbec od něj nemohl nabýt anebo ji nabyl od někoho jiného“*, a že *„[ž]ádným důkazem nebo řetězcem důkazu nebylo prokázáno, že žalobce halu od společnosti RAVS s. r. o. v žádném případě nemohl nakoupit,“* je nutno konstatovat, že toto hodnocení krajského soudu je v rozporu s rozložením důkazního břemene tak, jak vyplývá z daňového řádu a jak je opakované judikováno Nejvyšším správním soudem.

[21] Správci daně v průběhu daňové kontroly vznikly pochybnosti o tom, zda žalobce skutečně koupil předmětnou halu od dodavatele uvedeného na daňovém dokladu, a proto bylo povinností účastníka řízení prokázat, zda zdanitelné plnění bylo uskutečněno tak, jak žalobce uvádí. Stěžovatel k tomu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 6 Afs 185/2015 – 41.

[22] Stěžovatel uvádí, že žalobce měl v průběhu řízení dostatečný prostor, aby prokázal svá tvrzení. V rámci dokazování však vyšlo najevo, že důkazy, které žalobce navrhoval, neprokazují, že by žalobce předmětnou halu nabyl od dodavatele uvedeného na dokladech, a naopak skutečnosti zjištěné z těchto důkazních prostředků vykazovaly řadu rozporů, které žalobce nebyl schopen odstranit. Stěžovatel namítá, že správci daně nelze přičíst povinnost vyjasnit protichůdné výpovědi svědka R. K., ani rozpor výpovědi tohoto svědka v roce 2012 s fakturou č. 24/08 vystavenou na společnost AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o. Byl to totiž právě žalobce a nikoliv stěžovatel, kdo měl v průběhu daňového řízení odstraňovat a vysvětlovat rozpory mezi důkazními prostředky, jejichž provedení navrhoval.

[23] V další námitce stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se nevypořádal se skutečností, že žalobce měl právo se účastnit všech provedených výpovědí, tedy i obou výpovědí R. K., během nichž mohl svědkům klást dotazy, a konfrontovat je s rozpory. Požadavek krajského soudu, aby stěžovatel odstranil rozpory mezi těmito výpověďmi, nemá dle stěžovatele oporu v zákoně a je navíc zcela zbytečný. Stěžovatel je přesvědčen, že i kdyby provedl v pořadí již třetí výslech tohoto svědka a byly tak odstraněny či zmírněny rozpory, nelze důvodně očekávat, že by se změnila jejich vypovídací hodnota ohledně potvrzení nákupu haly od společnosti RAVS, s. r. o., jestliže ani v jedné výpovědi svědek nesdělil skutečnosti, které by nějakým způsobem vedly k potvrzení toho, že účastník řízení nabyl předmětnou halu od společnosti RAVS, s. r. o.

[24] K tvrzení krajského soudu, že stěžovatel nevysvětlil, proč nepřihlédl k výpovědi pana K. z roku 2012 a k dalším souvisejícím důkazům, stěžovatel uvádí, že tato skutečnost

z rozhodnutí o odvolání nevyplývá. Stěžovatel v rozhodnutí o odvolání popsal skutečnosti zjištěné při této svědecké výpovědi, přičemž žádná z nich neprokazovala tvrzení účastníka řízení. Pan K. při svědecké výpovědi v roce 2012 výslovně uvedl, že společnost RAVS, s. r. o. nezná a nepamatuje si, kdo byl vlastníkem předmětné haly. Stěžovateli tedy není zřejmé, k jakým konkrétním skutečnostem z této svědecké výpovědi, které by mohly přispět k prokázání tvrzení žalobce, měl dle názoru krajského soudu přihlédnout.

[25] Jestliže krajský soud klade stěžovateli k tíži, že neprovedl navrhovaný svědecký výslech P. T., je stěžovatel názoru, že krajský soud nepřihlédl k okolnostem navržení této výpovědi ani k tomu, co by měla prokázat. Žalobce před správcem daně nejprve uváděl, že předmětnou halu demontoval sám, ale později uvedl, že mu s demontáží pomáhal jeho zaměstnanec M. M.. Následně, poté, co M. M. svou účast na demontáži popřel, začal žalobce tvrdit, že halu demontoval společně s panem P. T. a dožadoval se provedení jeho svědecké výpovědi. Stěžovatel zdůrazňuje, že žalobce ohledně demontování již dvakrát změnil výpověď, což je nestandardní, zejména s ohledem na to, že by měl mít přehled o tom, kdy a kde který jeho zaměstnanec vykonával činnost.

[26] Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že nemohl zhodnotit důkaz jako nadbytečný ještě před jeho provedením i přesto, že žalobce uvedl, k čemu měla svědecká výpověď sloužit, neboť mj. právě tyto důvody vedly stěžovatele k závěru o nadbytečnosti této svědecké výpovědi. Žalobce navrhl výslech svědka P. T., aby potvrdil, že demontovaná hala D1 nebyla odvezena společnosti KOVOŠROT Hradec Králové, s. r. o. Správce daně ani stěžovatel přitom nezpochybnili, že byla hala dále prodána, a tedy že nebyla odvezena společnosti KOVOŠROT Hradec Králové, s. r. o. Skutečnosti, které žalobce zamýšlel touto výpovědí prokázat, nebyly zpochybněny a zároveň nemají vliv na prokázání toho, že žalobce nabyl předmětnou halu od tvrzeného dodavatele. Stěžovatel má za to, že tyto důvody pro neprovedení svědecké výpovědi dostatečně popsal v bodu 42 rozhodnutí o odvolání a setrvává na názoru, že provedení výslechu tohoto svědka bylo nadbytečné. Je přesvědčen, že mu daňový řád i ustálená judikatura dávají právo provedení takovéhoto důkazu odmítnout. Krajský soud dle stěžovatele neuvedl, na základě čeho dospěl k závěru, že se jedná o *„významného svědka“*.

[27] Ve vztahu k faktuře č. 24/08 vystavené na společnost AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., stěžovatel uvádí, že mu není zřejmé, na základě čeho dospěl krajský soud k závěru o tom, že ji stěžovatel považuje za jeden z klíčových důkazů. Z rozhodnutí stěžovatele je zřejmé, že závěry stěžovatele byly podloženy uceleným dokazováním, které nespočívalo na jediné listině, a že nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by prokazovala, že žalobce nabyl předmětnou halu od firmy RAVS, s. r. o. Pokud krajský soud uvádí, že z této faktury bylo již na první pohled zřejmé, že obsahuje odlišný podpis od podpisu žalobce, a že je v rozporu s jednotlivými výpověďmi, stěžovatel opakuje, že žádný z těchto rozporů neznemožnil žalobci prokázat jeho tvrzení, žalobce však žádný důkaz, který by jeho tvrzení prokázal, nepředložil. Stěžovatel znovu zdůrazňuje, že mu neplynula žádná povinnost prokázat jakoukoli konstrukci o tom, jakým způsobem a od koho žalobce halu nabyl, a takové prokazování by bylo zcela neúčelné a pouze by neúměrně protahovalo řízení. Odstraňování rozporů mezi skutečnostmi zjištěnými z předložených důkazů a svědeckých výpovědí nebylo dle stěžovatele relevantní.

[28] Závěrem stěžovatel uvádí, že nesouhlasí ani s tvrzením krajského soudu, že „*sám žalovaný přitom uzavřel řízení tak, že nebyl zjištěn skutkový stav dostatečně (bod 33 napadeného rozhodnutí)*“. Stěžovatel je přesvědčen, že tento závěr nelze vyčíst z rozhodnutí o odvolání ani v bodě 33 ani v jiném místě. Jestliže stěžovatel konstatoval, že z důkazních prostředků nebylo možno seznat, zda a jakým způsobem byla společnost RAVS, s. r. o. angažována v prodeji haly žalobci, neznamená to, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, ale jedná se o hodnocení stěžovatele jakožto odvolacího orgánu, že provedené důkazní prostředky žádným způsobem nedokládají tvrzení účastníka řízení.

[29] Stěžovatel uzavírá, že krajský soud v napadeném rozsudku nezákonně převrátil důkazní břemeno, jestliže klade na stěžovatele požadavek, aby prokázal, jak předmětná obchodní transakce proběhla. Krajský soud zcela vybočil z mezí ustálené judikatury, ve které je opakovaně konstatováno, že není povinností správce daně doložit, že tvrzení daňového subjektu nejsou pravdivá, ale naopak je povinností daňového subjektu prokázat, že jeho tvrzení pravdivá jsou.

[30] Žalobce navrhoval řadu důkazů, přičemž veškeré důkazy, které mohly do řízení něco přinést, stěžovatel provedl. Žádný z těchto důkazů však nedoložil tvrzení žalobce, naopak skutečnosti zjištěné z provedených důkazů byly v rozporu mezi sebou zejména s tvrzeními žalobce a žalobce nebyl schopen tyto rozpory odstranit. Závěr stěžovatele, že žalobce neunesl své důkazní břemeno a neprokázal, že halu nabyl od dodavatele uvedeného na dokladu, tak byl zcela podložený a zákonný.

IV. Vyjádření žalobce

[31] Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 7. 11. 2017, ve kterém navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že odlišnosti ve svědecké výpovědi jednatele společnosti AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., R. K. vznikly v důsledku toho, že jedna výpověď proběhla v době, kdy žalobce neměl informaci o tom, že hala D1 má být odstraněna touto společností jakožto původním nájemcem pozemků, a druhá výpověď proběhla v době, kdy už žalobce věděl o existenci demoličního výměru a povinnosti společnosti AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., odstranit halu D1.

[32] R. K. ve své původní výpovědi uvedl, že neví, od koho žalobce halu koupil, a že si jen pamatuje, že ji žalobce rozebral a odvezl. Konstatoval, že měl žalobci jen předat klíče od areálu, kde hala stála. Dle žalobce však takové vyjádření nemůže obstát, neboť jestliže měla společnost, jejímž byl R. K. jednatelem, povinnost odstranit z areálu, kde měla pronajaté pozemky, halu D1, musel R. K. vědět, jakým způsobem byla odstraněna. Ve druhé výpovědi R. K. uvedl, že halu nechal demontovat žalobcem a následně ji prodal společnosti KOVOŠROT Hradec Králové, s. r. o., což žalobce odmítá a uvádí, že halu koupil od společnosti RAVS, s. r. o., demontoval ji, a prodal společnosti SAVE CZ, s. r. o. Žalobce poukazuje na to, že stěžovatel tento prodej nezpochybnil. Žalobce dále zdůrazňuje, že žalovaný nepožadoval žádné vysvětlení, proč se citované výpovědi tak zásadně liší a jsou podloženy dokladem, který žalobce nemá v evidenci, nevystavil jej a ani ze způsobu likvidace haly (demontáže) není zřejmé, že by měla být odvezena společnosti KOVOŠROT Hradec Králové, s. r. o. Rozpor ve výpovědích považuje žalobce za zásadní, neboť ukazuje na to, že společnost AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., odstranil

předmětnou halu tak, že ji prodala pravděpodobně společnosti RAVS, s. r. o., a ta ji prodala žalobci.

[33] Žalobce dále sděluje, že kdyby se účastnil výpovědi R. K., nebyl by v daném okamžiku připraven reagovat na tak zásadní obrat a rozpor ve výpovědích tohoto svědka ani na předloženou fakturu, neboť potřeboval všechny podklady znovu projít.

[34] V souvislosti s návrhem na svědeckou výpověď P. T. žalobce popírá, že tímto návrhem neustále mění své výpovědi. Vysvětluje, že jméno navrženého svědka se objevilo až při výslechu svědka M. M., který si vzpomněl, že na demontáži haly pracoval jako mistr P. T.. Stěžovatel dle žalobce nemůže předjímat, jak by svědek vypovídal, aniž by jej vyslechl, přičemž žalovaný nemůže svědka vyloučit z důvodu, že je „pouhým dělníkem“, nikoli statutárním orgánem dodavatele žalobce, neboť by se jednalo o diskriminaci a daňový řád žádné takové dělení svědků nezná.

[35] Žalobce dodává, že při sjednávání obchodu se společností RAVS, s. r. o, postupoval s obvyklou opatrností a obezřetností. Tato společnost byla v době koupě haly zapsána v obchodním rejstříku, byla registrována jako plátce DPH a žalobce halu demontoval v areálu, kde měla pronajaté pozemky společnost AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., jejíhož jednatele, R. K., znal žalobce osobně z předchozí obchodní spolupráce, a proto neměl pochybnosti o daném obchodním případu, který uzavřel se společností RAVS, s. r. o. Navíc to byl pan R. K., který žalobci předal klíče od areálu, aby mohl provést demontáž a odvoz haly D1 z areálu ve Wonkově ulici v Hradci Králové. Bez znalosti kupujícího i prodávajícího by žalobci jen tak neumožnil vstup do prostor, které má svěřené. Žalobce tedy jednal v dobré víře, že prodávajícím je firma RAVS s. r. o. V oboru, kterým je nákup a prodej kovových hal je běžné, že se tyto haly prodávají přes překupníky nebo zprostředkovatele.

[36] Je nepochybné, že žalobce doložil nákup haly D1 od společnosti RAVS, s. r. o., řádným daňovým dokladem, doložil, že přijaté zdanitelné plnění uhradil zčásti převodem na účet a zčásti v hotovosti, a že předmět zdanitelného plnění použil pro své zdanitelné plnění, přičemž správce daně ani stěžovatel to nezpochybnili.

[37] Stěžovatel neprokázal, že by žalobce věděl o tom, že společnost RAVS, s. r. o., je nekontaktní, a že si neplní své daňové povinnosti. Žalobce zdůrazňuje, že tyto informace ani nemohl zjistit z dostupných registrů. Vycházel z toho, že obchod se společností RAVS, s. r. o. proběhl, byl řádně uhrazen a nakoupený předmět zdanitelného plnění byl dodán dalšímu odběrateli (SAVE CZ, s. r. o.), který tuto skutečnost potvrdil. Žalobce trvá na tom, že správce daně ani stěžovatel na něj nemohou přenášet k jeho tíži nedostatky orgánů finanční správy, které nebyly schopny včas zjistit, že si společnost RAVS., s. r. o. neplní své daňové povinnosti. Žalobce uzavírá, že v době uskutečnění zdanitelného plnění nadto ještě neexistoval institut „nespolehlivého plátce DPH“, k čemuž odkazuje na závěr judikatury Soudního dvora EU (SD EU), podle nějž nelze odmítnout nárok na odpočet DPH jen proto, že plátce předložil pouze daňový doklad (rozsudek ze dne 21. 6. 2012 ve spojené věci C-80/11 a C142/11 Mahagében a David). Dále odkazuje na rozsudek krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2015, č. j. 47 Ad 15/2013 – 59, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 59/2013 – 33.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[38] Kasační stížnost je projednatelná. Na základě posouzení uvedeného níže Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není důvodná.

[39] Jestliže stěžovatel předně namítá, že krajský soud v napadeném rozsudku nezákonně převrátil důkazní břemeno, Nejvyšší správní soud hodnotí tuto námitku jako nedůvodnou.

[40] Podle § 92 odst. 3 daňového řádu: „*Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.*“

[41] Podle § 92 odst. 4 daňového řádu: „*Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.*“

[42] Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu: „*Správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*.“

[43] Výkladem těchto ustanovení, resp. rozložením důkazního břemene v daňovém řízení se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Odkázat lze například na rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013 - 66, ve kterém zdejší soud popsal rozložení důkazního břemene následovně: „*Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní).* [...] *Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012 - 65, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009 - 83, nebo ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010 - 124). I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, respektive § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případu jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“ (srov. cit. rozsudek č. j. 2 Afs 24/2007 - 119). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. cit. rozsudky NSS*

č. j. 1 Afs 39/2010 - 124, či č. j. 2 Afs 24/2007 - 119).“ K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i např. v rozsudcích ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 193/2015 - 70, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013 - 49, ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Afs 179/2016 - 60, či ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011 - 62.

[44] Aplikace uvedených judikatorních východisek na nastalý skutkový stav vede k jednoznačnému závěru, že žalobce své primární důkazní břemeno unesl tím, že správci daně předal faktury vystavené společností RAVS, s. r. o., na dodávku ocelových konstrukcí (hal). Tím přešlo důkazní břemeno na správce daně, který měl pro jeho zpětné přenesení na žalobce prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost předložené faktury [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Splnění této povinnosti stěžovatel nedostál. Důvodná pochybnost nemůže vzejít pouze z jednoho důkazu, ale musí být výsledkem úplného hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti.

[45] Stěžovatel ani poté, co jej k tomu zrušujícím rozsudkem zavázal Nejvyšší správní soud, neodstranil vady v dokazování, konkrétně nedostál své povinnosti přihlédnout ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu), jakož ani povinnosti zjistit co nejúplněji skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně (§ 92 odst. 2 daňového řádu). Nejvyšší správní soud shledává, že stěžovatel v napadeném rozhodnutí označil mnoho skutečností, na základě kterých učinil závěr o prokázání důvodných pochybností ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, a tedy i závěr o přenesení důkazního břemene na žalobce. Tyto označené skutečnosti jsou však vnitřně rozporné, a zároveň jsou i v rozporu se skutečnostmi, které stěžovatel vzal za prokázané, resp. je nerozporoval. Takto předestřené pochybnosti nelze hodnotit jako důvodné ani jako prokázané, a nelze tedy hovořit o přenesení důkazního břemene zpět na žalobce.

[46] Jak uvedl již Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, po provedeném hodnocení důkazů bylo potvrzeno, že předmětný materiál (ocelové konstrukce) existoval, žalobce jej nakoupil a dále prodal. Nejednalo se tedy o plnění fiktivní, tvrzený dodavatel byl reálně existující právnickou osobou zapsanou v obchodním rejstříku a byl plátcem DPH. Žalobce materiál následně prodal společnosti SAVE, s. r. o., za kterou tento nákup potvrdil ve svědecké výpovědi ze dne 19. 7. 2011 její jednatel P. A., a přiložil rovněž fakturu o tomto prodeji ze dne 17. 3. 2008 (den uskutečnění 14. 3. 2008), dodávka byla označena jako použitá ocelová konstrukce 15 x 60 x 4,2 m v množství 30.000 kg. Toto množství odpovídá hmotnosti materiálu uvedeného na fakturách, které předložil žalobce k prokázání nákupu ocelových hal od společnosti RAVS, s. r. o., č. FV 10811277 (faktura na 17 t ocelové konstrukce) a č. FV1081278 (faktura na 14 t ocelové konstrukce) datovaných dne 31. 3. 2008, tj. celkem 31 t (lze si přestavit úbytek cca 3 % znehodnocením části konstrukce při demontáži, prodej menšího množství nebo nepřesnost měření či evidence).

[47] Stěžovatel v rámci doplnění odvolacího řízení od společnosti ISP Hradec Králové, a. s., získal dne 27. 1. 2016 dokumenty obsahující prohlášení R. K., jednatele společnosti AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., datované dne 8. 4. 2008, že společnost AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., demontovala předmětnou halu a odvezla ji společnosti KOVOŠROT Hradec Králové, s. r. o. K dokumentům byla přiložena faktura č. 24/08 vystavená jménem žalobce společnosti AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., na

demontáž haly a odvoz materiálu, datovaná dne 31. 3. 2008. Přiložen byl rovněž daňový doklad vystavený společností AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., společnosti KOVOŠROT Hradec Králové, s. r. o., jako odběrateli, na dodávku těžkého železa (v kolonce množství uvedeno 20.000 bez údaje o jednotce, z kontextu patrně kg), datovaný dne 14. 3. 2008.

[48] Stěžovatel na str. 13 napadeného rozhodnutí uvedl, že *„není sporu o tom, že odvolatel pořídil existující zboží z demontované haly určené k demolici, zaplatil za něj, část zboží pak dále prodal svým odběratelům a část zboží byla odvezena společností AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., do šrotu.“* Z tohoto hodnocení vyplývá, že vzal za prokázané skutečnosti z listin dodaných společností ISP Hradec Králové, a. s., i z výpovědi jednatele SAVE CZ a faktury o dalším prodeji zboží společnosti SAVE CZ. Skutečnosti plynoucí z předložených důkazů však nemohou bez dalšího platit vedle sebe, neboť jestliže stěžovatel připouští, že žalobce prodal 30.000 kg z celkových 31 t předmětného materiálu společnosti SAVE CZ, není zároveň možné, aby 20.000 kg téhož materiálu odvezl ji společnosti KOVOŠROT Hradec Králové, s. r. o. Tyto rozpory nejen že stěžovatel neodstranil, ale vůbec se jimi nezabýval.

[49] Nejvyšší správní soud na rozdíl od krajského soudu shledává, že mezi svědeckou výpovědí R. K. z 2. 5. 2012 provedenou u správce daně a dokumenty dodanými společností ISP Hradec Králové, a. s. nemusí být nutně rozpor. Jestliže v roce 2012 R. K. uvedl, že neví, od koho žalobce halu koupil, a v roce 2016 bylo stěžovateli dodáno písemné prohlášení R. K. jako jednatele společnosti AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., ze dne 8. 4. 2008, že stejnou halu (20 t) žalobce rozebral a odvezl ji společnosti KOVOŠROT Hradec Králové, s. r. o. Současnou existenci obou skutečností by bylo možno připustit, tedy že nejprve žalobce halu koupil a následně ji pro společnosti AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., která měla zajistit její odstranění, demontoval a odvezl. Jistý rozpor by bylo možno spatřovat v tom, zda tuto halu odvezl společnosti KOVOŠROT Hradec Králové, s. r. o. žalobce, jak tvrdí K., nebo společnost AUTOBAZAR CENTRUM, s. r. o., jak vyplývá z přiloženého daňového dokladu. Celkově však takto předkládaný skutkový stav připustit nelze, neboť, jak bylo uvedeno výše, stěžovatel vzal za prokázané, že žalobce prakticky veškerý materiál dále prodal společnosti SAVE CZ, s. r. o., nemohl tedy zároveň větší část z něj odvézt společnosti KOVOŠROT Hradec Králové, s. r. o. Krajský soud proto stěžovatele důvodně zavázal, aby objasnil okolnosti ohledně tvrzeného odvozu předmětného materiálu společnosti KOVOŠROT Hradec Králové, s. r. o. opětovným provedením výslechu R. K..

[50] Jako zásadní pochybení stěžovatele hodnotí Nejvyšší správní soud posouzení faktury č. 24/08 předložené společností ISP Hradec Králové, a. s. Stěžovatel vzal skutečnosti uvedené na této faktuře bez dalšího za prokázané, aniž by se, k námitce žalobce v průběhu dokazování, zabýval tím, zda žalobce tuto fakturu skutečně vydal či nikoli. Jak poukazuje krajský soud, podpis na faktuře uvedený u jména žalobce je na první pohled zcela odlišný od podpisu žalobce, kterým se podepisoval v průběhu celého řízení na dokumentech, které nebyly zpochybněny (např. protokoly, které za přítomnosti správce daně žalobce prokazatelně osobně podepsal, dále daňová přiznání, podání atd.). Tento postup byl zcela v rozporu s výše rozebraným pojetím daňového dokladu jako pouze formálního důkazu završujícího hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění.

[51] Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatelem přednesené skutečnosti jsou ve vzájemném rozporu, a o fakticitě některých dalších existují poměrně zásadní pochybnosti. Stěžovatel předložením svých tvrzení neunesl důkazní břemeno na něm spočívající ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb o uskutečnění zdanitelných plnění, a k přenosu důkazního břemene zpět na žalobce tedy nedošlo. Zbývající pochybnost ohledně zaplacení části úhrady za ocelové haly na účet nenáležející společnosti RAVS, s. r. o., byla, již dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v předcházejícím zrušujícím rozsudku, svědkem J. V. nikoli nereálně vysvětlena.

[52] Pokud jde o navrhovaný výslech P. T., Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu. Za dané situace nedokončeného a dosud rozporného dokazování nebylo vypořádání stěžovatele s návrhem žalobce dostatečné, jestliže navrhovanou výpověď odmítl jako nadbytečnou, aniž by ji provedl. Nejvyšší správní soud považuje za pochopitelné, že jestliže měl žalobce v dané době současně několik projektů na více místech, mohl se splést ohledně toho, který z pracovníků s ním na demontáži předmětných hal spolupracoval. Pokud později uvedl své dřívější vyjádření na pravou míru, nelze toto vysvětlení bez dalšího považovat za nadbytečné.

[53] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel nedostál povinnosti uložené v přecházejícím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, a neodstranil nedostatky v dokazování. Stěžovatel porušil základní zásadu správy daní, spočívající v povinnosti přihlédnout ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu), jakož i povinnost zjistit co nejúplněji skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně (§ 92 odst. 2 daňového řádu). Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu, že správce daně nemá povinnost prokazovat, že se obchodní transakce neuskutečnila tak, jak to tvrdí daňový subjekt, či prokázat namísto daňového subjektu, jak se transakce uskutečnila. (viz rozsudky č. j. 8 Afs 14/2012 - 61, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86 a č. j. 9 Afs 12/2013 - 30). V nynějším případě však stěžovatel neprokázal důvodné pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění, a důkazní břemeno tedy na žalobce nepřešlo. V dalším řízení stěžovatel doplní dokazování a odstraní v něm rozpory, případně specifikuje a prokáže, které na jisto postavení skutečnosti dle něj zakládají důvodné pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění. Soustředí se přitom na okolnosti tvrzeného nákupu předmětného materiálu od společnosti RAVS, s. r. o., neboť tento nákup představuje spornou transakci, které se žalobce dovolává, na rozdíl okolností následného prodeje materiálu, které na uznání nároku na odpočet DPH nemají vliv.

VI. Závěr a náklady řízení

[54] Žalovaný se svými námitkami neuspěl; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[55] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neměl ve věci úspěch. Žalobci, který měl ve věci plný úspěch, se přiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti, které mu vznikly v souvislosti s odměnou za zastoupení za jeden úkon

právní služby (písemné podání ve věci samé) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), tj. 3.100 Kč. Podle § 13 odst. 4 vyhlášky náleží žalobci také náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Protože je advokát žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Celková částka odměny za zastupování tak činí 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu